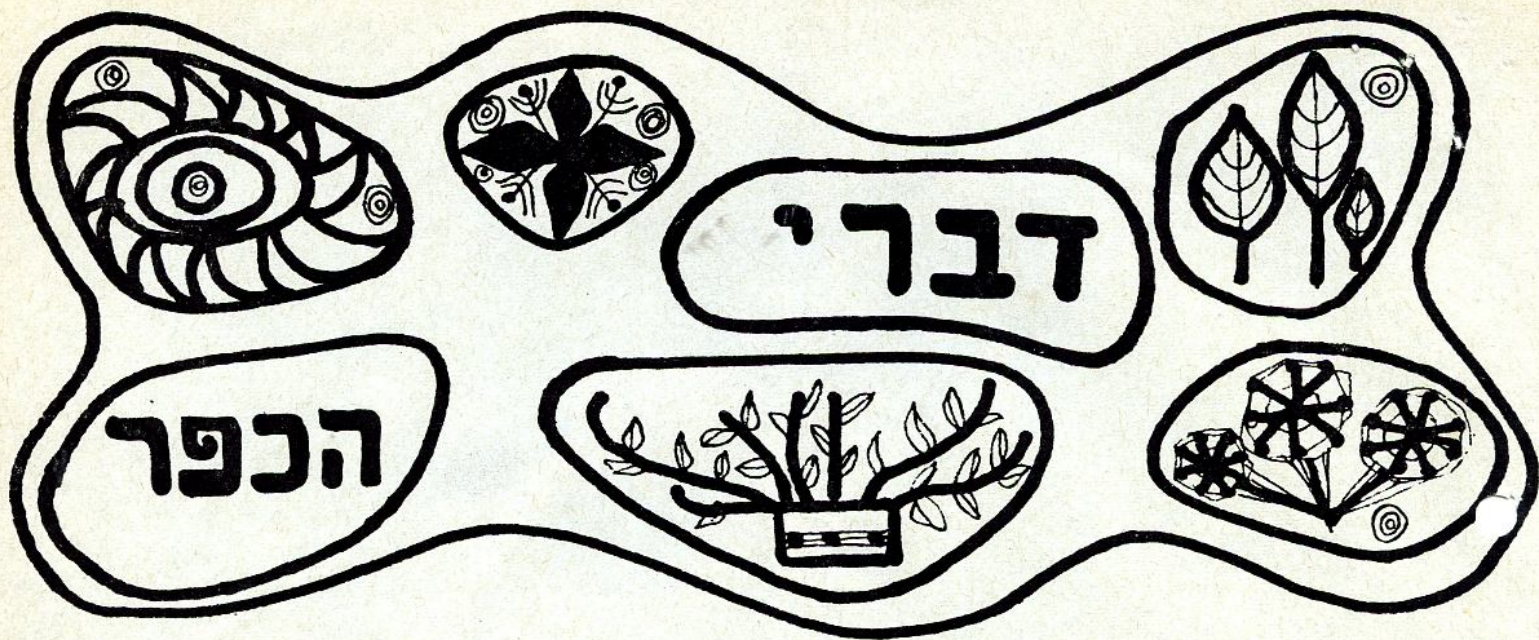

ש י ר

עם שחר בעורה ודרשה:
 "יום, חייך לי!"
 וראתה את פני השמש.

"יום", אמרה, "תן לי ביגון!"
 ושמעה שיר הצפורים
 וקולות הילדים.

ועצבות היא בקשה,
 ושמעה קול כעסם של ציפורי הפלדה
 מעל.

והתחבנה: "יום, אבא, תן לי אהבה!"
 אך היום שתק ובמוג אל תוך השחור.

ולחשה במר-ליבה: "לילה, הב לי אהבה..."
 והליל ענה -

"חפשי לך את!"

אלידה

ימי הולדת

- 18/10 - ברנד דייז
- 19/10 - לילך הדר
- דני חייט
- 20/10 - יצחק גולן
- 22/10 - נוח שיין
- יואל וינטרוב
- 24/10 - נעמי פורסטר
- דני פורסטר
- עמי בן-צבי

ימי נשואין

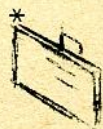
- 18/10 - משפחת סמברג
- 22/10 - משפחת דיבון
- 24/10 - משפחת ארנולד

* בערב יום כיפור נערך סימפוזיון בו דנו על דרכו של הקיבוץ, חופש הפרט בקיבוץ, שיוויון או אי שיוויון וכן בעיות כיוצא באלה, המנסרות בחלל העולם הקיבוצי. למרבה הפלא, למרות הנושא הכבד שעמד על הפרק, היה מספר הנוכחים גדול ומספר המשתתפים בשיחה - בלתי מבוטל. כפי שאפשר היה לצפות, הרבה מן הדוברים שאלו שאלות יותר מאשר נתנו תשובות, אולם אין ספק שניתן חומר רב למחשבה למעובינים.

* מה אמרנו בשבוע שעבר? הדור תמיד מצלצל פעמים! ובכן, הפעם צילצל פעמים בדלת ביתם של הילרי ויופי אפטרות והביא עמו זוג תאומים, או יותר נכון: תאום ותאומה. השמות: גל והילה (הא בחיריק). מזל טוב להורים, לארז ולקרן.

במוצאי יום הכפורים יצא אלפי לאירופה ולארצות עברית, ב"עניני עסקים" של המפעל.

* שוש סולומון סיימה את הבחינות בהצטיינות! אחולינו הועילו, כנראה...

* רותי רזניק עברה את בחינות סוף השנה הראשונה.

* בריאן (בן מאומץ, מקבוצת הדרום-אפריקאים שהיו אצלנו לאחר מלחמת ששת הימים) השתחרר מן הצבא.

* לסלי מזג לעצמו קפה חם - ישר על הרגל.

* שולמית מאושפזת בבית החולים. אריה בן חוזר מבית החולים. לשניהם רפואה שלמה והחלמה מהירה.

חג סוכות

שמח

לכולנו!

בליל סגריר וקודר, בשעה 2.30 בבוקר עזבתי את חדרי. לא הבטתי אחורה פן אתחרט על החלטתי, פן אתחשב בשנים היפות ששהיתי בכפר-הנשיא לפני שקרה מה שקרה. בידי האחת מזוודה ובשניה תיק קטן שהכיל אלבום תמונות, כמה ספרים וורד מיובש, זכר לעבר אשר לא יחזור לעולם. הכל השארתי מאחורי להם, תובשים.

חציתי את השדה ובהגיעי לדיר צאן, בקע קול צרוד מדומית הליל. "עצור". דמות השומר נתקה את עצמה מצללי המתבן. "ששש!!" לחשתי "זאת אני, רק אני".

הוא הביט בי בתדהמה. "מה לכל הרוחות את עושה, לאן פניך מועדות בשעה מטורפת זו?" "אני הולכת, בורחת" עביתי. הוא שם את ידו האחת על מצחי והשניה על כתפי. "בואי, חזרי" התחנן, "אולי את חולה, אולי יש לך חום, בואי אלזה אותך לחדר". נערת את עצמי מבין זרועותיו וצחקתי צחוק מר. "אתה! אמרתי, אתה, כמו כולם. עיניך עורות, אזניך אטומות, אינך רואה את הצולד, אינך חש את אשר מתרחש סביבך".

"מה את שחה", הוא אמר בקול מרגיע וראיתי שאיבד מאמין לי. "בוא" אמרתי לו, "בוא תלוה אותי כברת דרך, ואספר לך את הכל".

התחלנו ללכת בכיוון ראש פינה. אמרתי לו: "לפני כשנה התחלתי להרגיש שמשוהו השתנה אצלנו, שגם אני השתנתי וגם החברים השתנו. משהו העיקר ליבם, הרגשת החופש והדרור בעלם. מה קרה - שאלתי את עצמי, והתחלתי לשים לב עד אשר נוכחתי לדעת שבלי תותחי מלחמה ומבלי שברגיש בכך, אט נכבש המשק על-ידיהם".

"מי, מי, על ידי מי?" צעק בעצבנות. "ששש! למען האל אל תצעק, אולי הם באים אחרי להחזיר אותי". פניו האדימו "מי, מי" נפלט מבין שיניו, "הם, הם" עביתי. הילדים! הוא עצר מלכת ושוב הביט לתוך עיניו. "השתגעתי", אבל הפעם לא צעק אלא לחש וזרק מבט מיוחד לאחרי כתפו. "אה" אמרתי, "גם אתה שמת לב וקשה להודות בכך". הוא הניד את ראשו כאות הסכמה.

"קח למשל את המועדון לחבר" אמרתי. "מזמן הפסיק למלא תפקיד זה. כמה בעים היה לאחר ארוחת הערב לעלות למועדון, להסתכל בטלביזיה, לנהל שיחת רעים על דא ועל הא. עכשיו המועדון מלא ילדים עד אפס מקום. אסור לשבת קדימה, זה מסתיר. אסור לדבר, זה מפריע. אולי בקושי תמצא מקום בשורה האחרונה וכל החלטות המוסדות וכל חוקי החברה לא עמדו בפני כח המרד. ושמת לב? אט אט חברים פוסקים מלעבור את מפתן הדלת. והארגון א' א'. שטח המועדון נכבש ע"י הקטנים. חדר האוכל על ידי היותר בוגרים. איזה רעיון נפלא התהווה במשקנו: שלב הדורות! נשתף את ילדינו בחיי חברה ותרבות! כך ששכנו בתמימות זו, אך מה קרה? פעם היינו רוקדים ומשתוללים עד אור הבוקר. נמוכים וגבוהים, רזים ושומנים, מוכשרים ופחות מוכשרים. זה לא היה חשוב. עיקר שבהינו ופרקנו את עול האחריות, העבודה וצרות יום יום. עכשיו - שמת לב? לאחר התוכנית מתרוקן האולם. חברים נסים אל חדריהם. זה לא ענין של גיל או עיפות. אבל מי, מי יכול לקום ולרקוד כאשר מסביב, לכל אורך הקירות הם יושבים ומביטים! לפעמים קשה לדעת מה הם חושבים. פה ושם נתפס מבט של לעצ כאשר פלוני בכל זאת מעיז להביע את שתי רגליו. כל מבטיהם מופנים אליו. הוא בדרך כלל אינו מעיז שבת. בשביל מה הם באים? חלמנו שניחד בבלה, נרקוד בשמח, נשתולל - אבל מי יכול כאשר 50 זוגות עיניים עוקבים אחרי כל תנועה שבעשית? למה הם לא רוקדים לפחות! אם אתה חושב שהכבוש הוא רק בכפר הנשיא אתה טועה. זה בכל העולם ידידי, מי למשל לבש שמלה קצרצרה

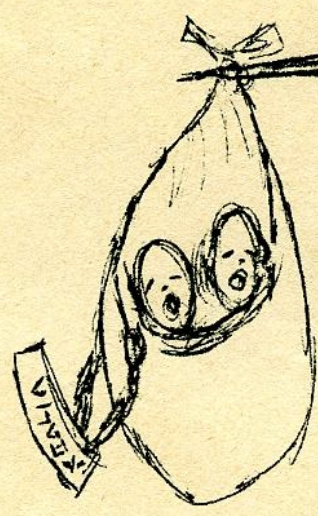
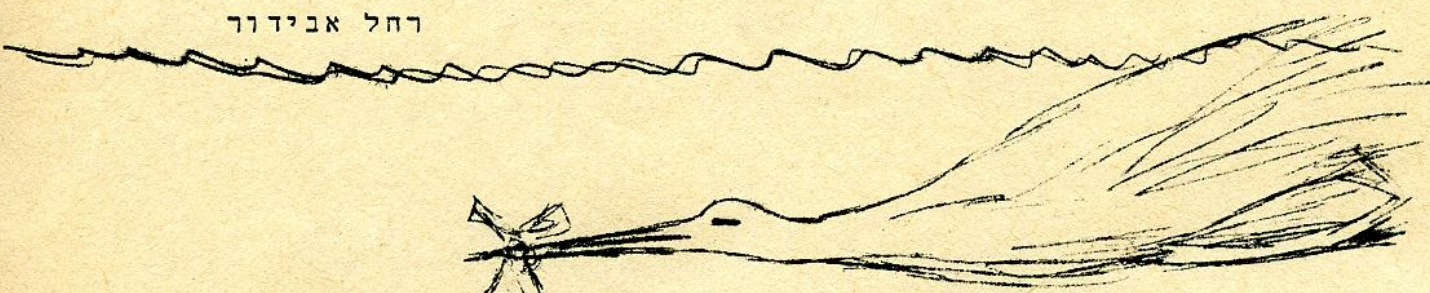
יש המשך...

עד לפני כמה שנים? ילדים! רק ילדים. ועכשיו כולנו לבושים
 כילדים. והסרבול! מי לבש סרבול חוץ מתצוקות, במקום פיז'מה? וכעת זה
 חלום כל אישה מבוגרת.
 לכן אני הולכת - ואל תחשבו שרק אני הולכת. לא ולא! תדע לך שבכל
 קצות העולם עוזבים כמוני, בשקט, בחושך, בצניעות, פה אחד ופה שניים,
 בדרכים עקיפות, למקום מפגש בהרי טיבט. רק מי שמעל גיל 30 יכול להצטרף.
 הם משאירים הכל מאחוריהם כדי לבנות חיים חדשים, איפה שהחלטה זו
 החלטה וחוק זה חוק.
 הגענו לבית הקברות הערבי "חכ"י" הוא אמר, "חכ"י לי, אני רץ
 להביא את תרמילי, גם אני בא".

הרי טיבט
 תשרי תשל"א

רחל אבידור

למשפחת אבנרוט
 לזל טוב
 להולדת התאומים
 גל והילה

מועצה כלכלית?

כשעניין כלכלי בעל חשיבות רצינית עולה באסיפה, יש לי בדרך כלל הרגשה של חוסר-בטחון שבגיע למסקנה הנכונה מבחינה כלכלית. הרגשה זו נובעת משתי סיבות:

1. ההחלטה תהיה, בהכרח, מקרית משום שבכל אסיפה משתתף מספר שונה של חברים, וגם הרכבם שונה מפעם לפעם. לכן, לפי מזלו של אותו ערב מוצאי-שבת, עלולה להתקבל החלטה אשר לא היתה מקבלת רוב שבוע לפני כן או אחרי כן. אמנם זאת בעיה של כל החלטה באסיפה אך יש, לדעתי משנה חשיבות לנעיה כשמדובר על הצד הכלכלי של המשק.

2. החלטות כלכליות דורשות ידע טכני. לרוב החברים אין הידע הדרוש לאפשר להם לנתח באופן מקצועי בעיות כלכליות. כתוצאה מכך יושבים באסיפה בהרגשה שכמה חברים מדברים במושגים לא מובנים או יותר מדי מסובכים.

כתוצאה מחוסר הידע הטכני, בשאלות שאלות שהתשובה להן כרוכה בהסברים יסודיים. דבר זה מעייף את האסיפה והופך את העניין לכבד מאד בשבילה. לבסוף החברים המסככים שמשתתפים באסיפה, חייבים להחליט ללא בטחון שהבינו את הנושא.

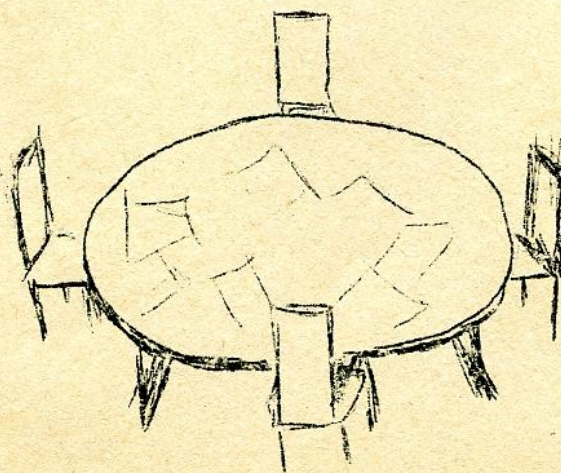
קשיים אלה בולטים, אמנם בשאלות כלכליות אך אין לי ספק שגם בתחומים אחרים קורה אותו הדבר. יש להזיה שבקשר לשאלות רבות, של חיבור או תכנון בניה למשל, בתקלת האסיפה באותם הקשיים.

לעומת זאת, ברור שאין שאלה שמתעוררת אצלנו ואשר רק גישה טכנית יכולה לקבוע את ההחלטה לגביה. תמיד יש צד חברתי שקשור בעניין. על צד זה רק האסיפה יכולה להחליט, אף אם בעית המקריות עודנה קיימת.

לכן, לגבי התחום הכלכלי אני מציע לבחור במועצה, כדוגמת מועצת החינוך. תפקידה של המועצה לברר ולהביא המלצות ברורות **בקשו** לצד הטכני של השאלה. על האסיפה לקבל את המלצת המועצה ולרכז את הדיון בשאלות החברתיות הקשורות בבעיה. על יסוד ההמלצה ה"ל על הצד הטכני והבירור באסיפה על הצד החברתי תקבל האסיפה החלטה סופית.

כפי שצויין, בעית המקריות עדיין קיימת. אם שאלות תובאנה לאסיפה בצורה יותר מוגדרת ותחום הדיון יהיה יותר מוגבל - יתכן שגם נצליח להגיע להשתתפות יותר קבועה באסיפות.

מיכאל כהן

בעקבות הדיון שהתקיים אצלנו בערב יום הכפורים, ברצוני לנסות ולהבהיר מספר מושגים יסודיים המסתלפים ומאבדים את משמעותם האמיתית בהתאם לצרכי פילוסופיות פסדו-מודרניות.

כשיצא האדם מן המערות והיערות כדי להיות יצור תרבותי, הוא התחיל לתקן תקנות וחוקים שתפקידם לעצב חייט חברתיים נאותים, להגן על החברה מפני סכנות ולהבטיח את חופש הפרט במסגרת חברה זו.

חברה מתוקנת היא זו המצליחה להגיע לאיזון בין צרכי הפרט וחרותו ובין צרכי הציבור ובריאותו.

מחוץ לכתלי הקיבוץ, ספרי חוקים עבים, בתי משפט והמשטרה מופקדים על שמירת התקנות האלה. בתוך הקיבוץ, אנו מתיימרים לנהל חיים "מתוקנים" מבלי להפעיל אותן תקנות ואותם אמצעים, ואין ספק שאנו מצליחים בכך במידה רבה, בזכות המשמעת העצמית והרמה המוסרית של רוב החברים.

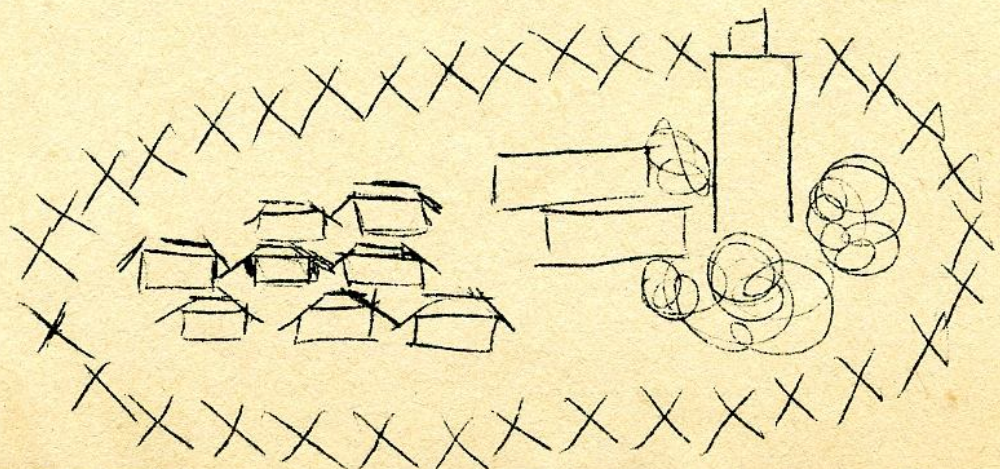
ככל שהמשמעת העצמית גדולה יותר, ככל שהרמה המוסרית גבוהה יותר, אנו מתקרבים יותר לחברה מתוקנת באמת. אבל גם ההיפך הוא נכון. ככל שהמשמעת מתרופפת, וככל שגרשה בתוכנו רמה מוסרית נמוכה יותר, תגבר הסכנה לחייבו החברתיים, והיחידים, המרכיבים את החברה, ייפגעו.

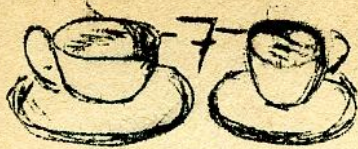
התמכרות לסמים, לשתיה, הפקרות ביחסי מין הן תופעות של גיוון חברתי ואין להם מקום בחברה מתוקנת. בחברה רב-גילית, קטנה וצפופה כגון הקיבוץ, הן מהוות סכנה חמורה פי כמה, כי השפעות הגומלין הן מיידיות, בין חבר לחבר, בין חבר לצעיר ולילד, ובין ילד לילד. כל סטיה של יחיד, אפילו היא לא חמורה, יש לה השלכה מיידית על יחיד אחר, ולפעמים על קבוצה שלמה.

אין זה אומר שעלינו להיות כנזירים. אדרבא, הקיבוץ חייב להשאיר חלוץ החברה הישראלית והיהודית, ובתור שכזה, עליו להיות פתוח, מעורה ומעורב בכל תחומי החיים. אבל, בתור שכזה, עליו להיות דוגמא ומופת מבחינת הסדר החברתי השורר בו, מבחינת יחסי האנוש בתוכו ומבחינת האפשרויות הניתנות לכל אחד להתבטא, להתפתח ולהטביע את חותמו על המסגרת בה הוא חי.

כדי שכן יהיה, אנו חייבים לנסות ולסגור את הדלת בפני תופעות הניוון המכרסמות בחברת השפע ומאימות לפורר אותה. הגנה על תופעות אלה בשם סיסמת חופש הפרט היא סילוף אנטי-חברתי, הפוגע בהקמת החברה המתוקנת שאנו רוצים בה.

יצחק גולן

נראה כי הענף שלי קטן מדי ולכן לא בכלל בתכנית הענפים שהתקיימה בראש השנה. לכן ברצוני לבצל הזדמנות זאת של תחילת שנה חדשה ולספר על "עסקי התירות" של כפר-הנשיא.

השנה לא היינו עסוקים כפי שרצינו להיות, בחלקו בשל אי-השקט בגבולות. כ"כ הנני מוצאת שקשה למדי לחדור לעסק זה, במיוחד כשלשכנינו יש שם טוב כל כך ברחבי הארץ והתחרות חזקה ביותר. מאידך, הבקורים שהיו אצלנו הראו תוצאות יפות. במשך השנה האחרונה הגשנו, בחמישים יום, 1636 ארוחות. ההכנסה מגיעה ל- 11.121 ל"י, כולל 2.277 ל"י ממכירת צעצועים. הרוח המדויק מהכנסה זו עדיין לא חושב אך אנו מעריכים כי יגיע לכדי שליש לפחות. הושקעו 110 ימי עבודה, אשר הצטברו ברובם משעות בודדות. ביום שמגיע בקור- תיירים אבי משקיעה יום מלא, רות ניי - 4 שעות, קרול שרק שעתיים ויתר השעות ניתנות ע"י עובדים ארעיים.

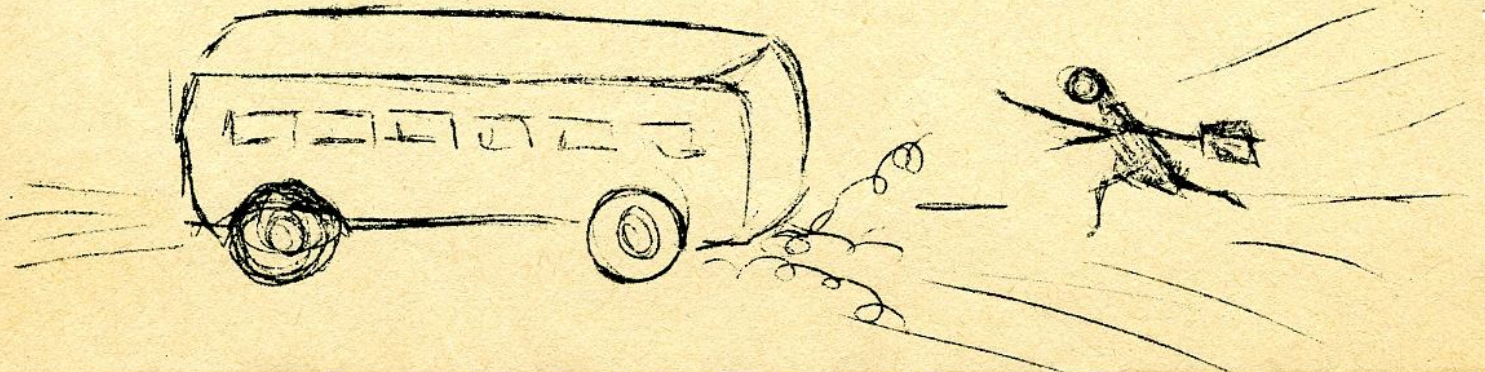
הארוחות מוגשות בצורת "מזנון": גפילטע פיש, חמישה מיני סלט, חביתיות (בלינצ'ס), חמוצים, מיני גבינות, לבן, פירות ועוגה, מיץ ובורשט, לחם וחמאה. הכל מונח על השולחן מוכן להגשה עצמית. אנו מגישים תה וקפה. לפי תגובות האורחים נראה לי שהם שבעים ומרוצים ביותר ואנו מקבלים שבחים ומחמאות.

לאחר הארוחה אבי מספרת בקצרה על כפר-הנשיא. ואז באות השאלות. בנגוד לדעה הרווחת - מרבית השאלות הן בכוונות ולענין. עד כה לא נשאלתי אם הילדים מכירים את אבותיהם. רוב השאלות מובנות על המערכת הכספית והכלכלית שלנו, על חינוך ילדיהם. כמה מבנינו נשארים במשק, כיצד אנו מבלים את זמננו הפנוי וכדו'. מאחר ורוב המבקרים הם מארה"ב - אני נשאלת, מפעם לפעם, כיצד אנו מטפלים בעשון הסמים או בבעית פשיעת הנוער. בכל אופן יש לציין ששאלות מסוג זה אינן רבות.

אשר לעובדים הקבועים של הענף - אנו נהנים מעבודתנו. פה ושם ישנן בעיות הנובעות מ"סיכונים מקצועיים", כמו באותו מקרה כאשר מכונית "התפוצרה" אי-שם בגולן ולא הגיעה עד לאחר שעה 3.30, כאשר כבר התיאשנו והתחלנו לפנות את השולחנות; או כמו במקרה אחר, כאשר מישהו נשען חזק מדי על השלחן - וזה התמוטט עם כל אשר עליו. וקרה גם שכמה תיירים "הלכו לאיבוד" ואיך שהוא, במקום למועדון, הגיעו לתור שבחור האוכל. אך כל זה הוא חלק מן העסק והתקלות הקטנות מוסיפות רק פלפל לחיים.

לקראת השנה החדשה אנו מקוים שבצליח לקשור קשרים עם סוכני-תיור נוספים ולהכפיל את מספר הארוחות. ברצוני להודות, בהזדמנות זאת, לכל אלה אשר עבדו אתנו והיו קשורים בענף זה.

הלן

24/9/70

יוניטרבל
תור בקבוצות

לכבוד
מר מיכאל דוארי,
.....

א.ב.,

שנה נוספת חלפה והבני רואה זאת לזכותי לברך אתכם ולאחל
לכם שנה טובה.

שנים עשר וחדשים, על קשיים התמידים, על המתח הגובר
ועולה שהביאו עמם, לא סייעו לפעולה נעבודתנו. אף על פי כן, הרי
זה מעורר להוכיח כי המספר הלא-מבוטל של תיירים, אשר טפלו בהם
באותה תקופה, הביעו שביעות רצון מלאה ובלהבת מהשרות אשר קבלו
בישראל. ראוי לציון חלקם הנאה של אנשיכם במילוי משימה נכבדה זו.
הרינו מעריכים ביותר את מאמציכם ומצפים לשנה נוספת של שיתוף פעולה
הדוק ופורה בינינו.

אסיים בברכה נאמנה שהשנה החדשה תביא בכנפיה שלום, אשר
ושגשוג לכולנו.

איחולי האישיים.

מקס שפיץ
יוניטרבל בע"מ
מנהל כללי

האגודה למען החייל בישראל

7/10/70

לכבוד
קבוץ כפר הנשיא

א.ב.,

קבלו נא את הערכתנו ותודתנו על השתתפותכם
במבצע "שי לחייל" לראש השנה לחיילי צה"ל.

אין לתאר במלים את הרגשת חיילינו בהגיע
אליהם ברכת העורף, ההרגשה שהם אתנו ואנו אתם נוסכת בהם
בטחון ועודד במלוי תפקידם הקשה.

אנו מקוים לראותכם גם בעתיד בין הנאים

לעזרתנו.

בברכת שנה טובה

ש. תבורי
יו"ר מרחב הצפון

דו"ח משיבת ועדת המשק.

נוכחים: מיכאל כ, מיכאל ד, ינקל, אריה, סלמה, גרשי, קולין, ג'וני

1.8:

לאחר דיון מקיף - החלט לקנות שרשרות חדשות לד.8. (ע"ס 6000 ל"י) על מנת להמשיך לחרוש את שדות הכותנה שלנו - ובהזדמנות גם לבצע עבודת חוץ. כדאיות ההחזקה תיבדק מחדש לאחר שנת הפעלה.

ישוב קבע - טובא

ועדת המשק אשרה ערעור המשק על תוכנית בניה של טובא אשר כוללת בניה גם בצידו השני של הרכס, הפונה לכיוון כפר הנשיא.

תחבורה:

הצעות ועדת התחבורה:

א. להחליף את ה"וולוו" ב"רנו" (7500 ל"י). הכוונה היא לרכוש מכונית אשר תוכל להכנס לשטחים החקלאיים במשק, ותעמוד לשמוש במיוחד לצרכי רכוש המשק, הגזבר וכד'.

ב. להחליף את הפג'ו 725 בפיאט מסחרי (9000 ל"י)

ועדת התחבורה לא המליצה לקנות עוד פורד מכיוון שהשרות הוא בחיפה ומפסידים כל פעם מספר ימים בנסיעות. בוסף על כך - השרות לא כך כך טוב! השרות של הפיאט גם הוא בחיפה, ביבתיים, אבל יעבור לקואפרטיב.

אפשרה רכישת הרנו. בקשר לפיאט - החלט ליפות כוחה של ועדת התחבורה לבחור בתחליף לפיג'ו, עד לסכום של 12.000 ל"י בקירוב.

x x x x x x x x

בכח: גרשי, ריני, מיכאל, אריק, הנרי.
בעדרו (צה"ל) דוד, ג' יסון

דליה ריונס

המזכירות אשרה את שינוי מסלולה מחוג עבודה לנושא פילוסופי.

מחיצה במועדון

הובא לידיעת המזכיר שהחלטת האסיפה להקים מחיצה במועדון לא בוצעה. המזכירות שמעה אינפורמציה מועדת התרבות, אשר נסתה למצוא פתרון לבעיה ללא הצלחה. המזכירות תטיל על ועדת התרבות, שעומדת להבחר, להכין דיון-חוזר לאסיפה בענין זה.

העברה לשיכון החדש

המזכירות שמעה מפי הנרי את הצעות ועדת החברה בנושא הצ"ל והחליטה להעבירן ישירות לדיון והחלטה באסיפה. כן החליטה המזכירות להמליץ בפני האסיפה לשוב ולאשר, שמאחר וקבלנו שכר, בעיקר לקדום קליטה, יוטל על ועדת השיכון לשמור מספר דירות משפחתיות מוכנות לקליטת עולים חדשים.

הצעה להוצאות חבר בנסיעות העירה

המזכירות החליטה לאשר הוצאות-יום לחבר הנוסע העירה כדלקמן:

תל-אביב - 20 ל"י; חיפה - 16 ל"י;
טבריה - 5; צפת - 4 "
ירושלים - (בקרר בהדסה) 20 ל"י + כרטיס טיסה.

x x x x x x x x

מהחלטות האסיפה בתאריך 10/10/70

1. נתקבלו לחברות: יביתה רוז, מיכה ליפשיץ, רותי מרקס, אביבה גלזר, דבי גלזר.

2. נבחרו:

א. ועדת תרבות: ג' יסון (מרכז), ואילזה, שכר יושבטם בועה, התרבות נבחרו: הלן לוין, ג' ורג' באי, אורי גולן, ברבי דייוויס, ראובן מנדז גורסקי.

ב. מזכירות: מינה סלע

ג. ועדת שיכון: ג' יסון פרלסון (מרכז), לבי רוז, איזק פוטש, שילה בן-יהודה, ג' רי בימרק, ג' בט פרימוסט.

כמו כן החלט להוסיף לוועדה חבר צעיר. על וועדת מינויים להציע שם לפי הפרוצדורה הרגילה.

x+x+x+x+x+x+x+x+x+x